

Kalandra fel Koreában

Mercé ápolónő, de jelenleg minden idejét a koreai nyelv tanulásának szenteli. Az Opus Dei néhány női tagjával együtt nemrég Koreába költözött, hogy ott is megkezdődhessen az apostoli munka.

2010.07.16.

Nyolcvan évvel ezelőtt Szent Josemaría kinyitott egy összehajtott papírdarabot, és megmutatta az Opus Dei első nőtagjainak. A papíron néhány kezdeményezés szerepelt,

amelyeket a közeljövőben
szándékoztak elindítani szerte a
világban: egyetemi kollégiumok,
divattanfolyamok, szakképzési
központok stb.

Koreában ez az álom most válik
valóra.

Néhány hónapja érkeztem, hogy
segítsek elindítani az Opus Dei
tevékenységét Daejeonban, azon
koreai városok egyikében, ahol a
legtöbb keresztény él. Az első koreai
származású pap, Kim Taegon Szent
András, aki hitéért vértanúhalált
szenvedett 1846-ban, szintén
Daejeonból származott.

Négy másik hölgy érkezett velem:
Brazíliából, a Fülöp-szigetektől,
Argentínából és Ausztráliából. Ketten
közülük koreai gyökerekkel
rendelkeznek, ami nagyon hasznos a
számunkra, mivel ismerik annak az
országnak a hagyományait és

kultúráját, ahol mi korábban sosem jártunk.

Hála Istennek, a munkát nem a legelején kellett kezdenünk, mert a Mű egy tagja 1988 óta alkalmanként ellátogatott az országba, hogy hirdesse a hétköznapi élet megszentelésének üzenetét.

KOREAIUL TANULUNK A SZOMSZÉDAINK SEGÍTSÉGÉVEL

Egy munkatárs révén, aki Peruban ismerte meg az Opus Deit, 2009 szeptemberében lakáshoz jutottunk, és nekiláttunk a kápolna berendezésének és a szükséges bútorok és egyéb felszerelések beszerzésének. Hogy mindezt ki tudjuk fizetni, az egyikünk elkezdett dolgozni, és adományokat is kaptunk más országokból.

A legtöbben mégis minden időnket a koreai nyelv tanulásának szenteljük. Minél hamarabb meg akarjuk tanulni, hogy osztozhassunk új

ismerőseink örömében, bánatában és mindabban, ami érdekli őket.

Igen szívélyes fogadtatásban volt részünk. Úgy tűnik, hogy mindig segít valaki, akár könyvesboltot találni, akár fogorvost, akár olyan üzletet, ahol kedvező áron vásárolhatunk.

Különösen is hálás vagyok a szomszédaink segítségéért. A múlt héten például mindennap átjöttek, hogy gyakorolják velem a koreai kiejtést. Lenyűgöz, hogy sok ember segítségének köszönhetően mindössze öt hónap tanulás után ma már el tudom olvasni és megértem, ami nem is olyan régen még megfejtethetetlen rejtvénynek tűnt a számomra.

Azt tartják Koreáról, hogy olyan mint egy kis falu, amely hirtelen nagy országgá nőtte ki magát. Talán emiatt érzem otthon magam annak ellenére, hogy az általam ismerttől annyira

eltérő kulturális közegbe és szokások közé kerültem. Bárkivel könnyű beszédbe elegyedni. Többször is megszólítottak minket az utcán az iránt érdeklődve, hogy oroszul beszélünk-e.

A nyelven kívül is sokat tanulok: pálcikával kimcsit (koreai savanyú zöldséget) enni, tiszteletteljesen meghajolni, koreai módra megteríteni és a metró nyolc kijárata közül a megfelelőt megtalálni... Nagy kaland mindez a számomra!

Télen érkeztünk Koreába, az évszázad leghavasabb telén. Néhányan most láttunk először havat. Megtanultuk, hogy mi a teendő a mosógéppel, ha a csövek befagytak. És hogy nevettünk, amikor egy vizes pulóver, melyet száradni tettünk ki, jégtáblává fagyott: valóságos remekmű volt!

EGY REJTVÉNY MEGFEJTÉSE

Koreára jellemző a vallási sokszínűség: az emberek gyakran beszélnek a hit kérdéseiről. Csodálatos olyan embereket látni, akik őszintén keresik az igazságot. Rövid idő alatt jelentős számú résztvevője lett a képzéseinknek, melyeket a katolikus hitről tartunk hölgyeknek. A hölgyek jegyzeteket készítenek mindarról, ami különösen megfogja őket, és továbbadják a családtagjaiknak és barátaiknak. Az egyikük egyszer azt mondta: „A hit olyan, mint egy nagy rejtvény, amelyet végre kezdek megfejteni.”

Néhányan kezdik értékelni az Opus Dei szellemiségét: felajánlják Istennek a munkájukat, és azt az iránta való szeretetből végzik. Egy tanárnő például, aki hangképzést tanít, elmondta, hogy még mielőtt hallott volna a Műről, rájött arra, hogy az énektanítás is út lehet Istenhez. Ő már azelőtt „értette” az Opus Deit, hogy megismerte volna.

Néhány nappal ezelőtt egy angol irodalom szakos hallgatóval beszélgettem a buszon az egyetemre menet. Amikor elmagyaráztam neki, hogy Szent Josemaría szerint egy óra jól végzett tanulás egy óra imádság lehet, álmélkodva kérdezgette: „Csinca? Cinca?” (Tényleg? Komolyan?).

Gyakran utazunk Szöulba, a fővárosba. Itt néhány hölgy bekapcsolódott a Mű által szervezett keresztény tevékenységekbe, és részt vesznek a képzéseken. Decemberben volt egy többnapos lelkigyakorlatunk, amelyen néhányan közülük a barátnőikkel vettek részt.

A Korea felé vezető utunk során megálltunk Hongkongban. Ott találkoztam azon három hölgy egyikével, akik elsőként hirdették a Művet a Fülöp-szigeteken. Ő többek között azt mondta nekünk: „Majd

meglátjátok, Isten az, aki mindent
elvégez.” És ez már kezd valóra
válni.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/kalandra-
fel-koreaban/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/kalandra-fel-koreaban/) (2025.08.05.)